

Порцеляновий місяць

КУПИТИ

Франція, 1918 рік.

В останні дні Першої світової війни молода китаянка Полін Ден тікає з дому свого дядька в Парижі, щоб уникнути шлюбу, який їй влаштовують у Шанхаї. Щоб запобігти цьому, їй потрібна допомога її двоюрідного брата Тео, який працює перекладачем у Китайському трудовому корпусі у французькому кварталі.

У містечку Нуаель-сюр-Мер Каміль Руссель планує втекти від жорстокого шлюбу та припинити любовний роман, який більше не може тривати. Коли Каміль пропонує Полін кімнату для проживання, ці дві жінки стають подругами. Але незабаром Полін розкриває небезпечну таємницю, яку Каміль приховувала від неї. Коли небезпека загострюється, дві жінки змушені прийняти жакливе рішення, яке зв'яже їх разом на все життя.

На тлі маловідомої історії 140 000 китайських робітників, привезених до Європи під час Першої світової війни — це історія про заборонене кохання, ідентичність і приналежність, а також...

РОЗДІЛ 1

Субота, 2 листопада 1918 року

ПОЛІН

«Але я не хочу заміж», — подумала вона.

Лист випав із її рук на підлогу. Виведені дядьковим акуратним почерком ієрогліфи контрастували з її внутрішнім сум'яттям. Полін не нахилилася підняти листа. Втупилася в аркуш, мов у гадину, — змію чи отруйного павука на паркеті.

Тепер її доля в руках дядькової Першої Дружини.

Першої Дружини, яка не хотіла приймати її в домі. Першої Дружини, яка, побачивши Полін, завжди кривилася.

Дядько періодично грозився написати Першій Дружині в Шанхай, аби та влаштувала Полін шлюб, але з огляду на його забудькуватість словами все й обмежувалося. Досі. Поки він не поїхав у Китай на похорон дідуся Дена. Там уже згадав, що треба попрохати Першу Дружину знайти сваху для Полін — позашлюбної дочки його покійного брата.

Полін перевела погляд у куток, де стояла висока ваза.

На лискучій поверхні зображувалася сцена з відомої фольклорної легенди про леді Чан О, яка вирвалася від жорстокого чоловіка. Вітер розвіває її вбрання. Вона здіймається у нічне небо до місяця в повні. Піднятою правою рукою вказує шлях.

Порцелянова жінка лине до порцелянового місяця.

Полін защеміло в грудях і забило подих. Вона розчахнула вікно кабінету, не переймаючись холодним листопадним вітром, що стиснув горло і здув папери з письмового столу. Вихилилася, наскільки дозволяли ковані віконні ґратки, і впустила в себе любий серцю гамір рю де Лісбон. Шофери вантажівок із доставкою нетерпляче сигналили; дві жінки сміючись ішли вулицею; за ними дріботіли діти, щебечучи, мов горобчики. Вуличні ліхтарі, що обдарували Париж репутацією «міста світла», мерехтіли на тлі призахідного сонця. Нарешті Полін вдихнула на повні груди, насолоджуючись пахощами свіжої випічки: у бістро на розі готували вечірнє меню.

Дівчина підійшла до стільця, провела пальцем по полірованому столику з палісандрового дерева і поскладала на лакованій підставці дядькові пензлики для письма. Серце трохи вгамувалося. Полін нахилилася позбирати з підлоги роздухані вітром папери. Поклала їх на стіл і притиснула мармуровим преспап'є.

Мав бути якийсь спосіб уникнути долі, визначеної для неї в листі.

Придане в неї було мізерне, перспективи — нікчемні. Тож вона знала, на якого чоловіка сподіватися. Могла стати другою дружиною крамаря, відданою на поталу злющій першій дружині, яка зрештою зведе її в могилу тяжкою працею. Або, з волі дядькової Першої Дружини, дармовою доглядачкою старого вдівця.

Та найгірше, хоч би яке майбутнє готувала для неї Перша Дружина, воно передбачало повернення в Китай і розставання з усім, що полюбила Полін. Вона не хотіла полишати Париж. Квартиру з довгими французькими дверима й високими стелями. Не хотіла розлучатися із сусідами з рю де Лісбон. Покидати дядькову крамничку «Ля Пагод» із прегарними старовинними речами.

Полін квапливо збігла на перший поверх і попрямувала коридором углиб «Ля Пагод». Нині крамничка майже весь час стояла зачиненою: у розпал війни мало хто цікавився антикваріатом. Полін зайшла й роззирнулася, перевіряючи, чи все лишилося на своїх місцях відтоді, як вона заходила вранці.

Кожнісіньку річ у крамниці Полін чистила й полірувала, кожнасіньку вітрину із заманливими композиціями формувала власноруч. Дівчина затрималася біля ільмового столу, на якому поміж яскравих порцелянових ваз розставила статуетки зі слонової кістки. На другому столику емальований посуд, розкішно декорований у техніці клуазоне, контрастував поряд зі стриманими селадоновими горщиками. За стільки років роботи в крамниці Полін могла відрізнити давньокитайський дископодібний артефакт бі династії Хань від копії, вирізьбленої не більш ніж триста років тому. Знала, скільки дядько заплатив за кожну штукенцію і яку ціну виставляти для покупців.

Якби ж тут був Тео! Її кузен — майже як рідний брат. Для чужоземних вух його китайське ім'я Ден Таолін вимовлялося надто складно, тож паризькі сусіди повадилися звати його Тео. Так само й вона стала Полін Ден замість Ден Баолін. Так і її дядько вигадав собі французьке ім'я, коли друкував візитівки:

«Ля Пагод. Крамниця Луї Дена».

У свої двадцять три роки Полін працювала економкою, кухаркою, рахівничою і діловодкою. Життя було чітко налагоджена: Полін і Тео, її дядько і його коханка. Якщо Луї зважився похитнути гармонійний уклад, то, мабуть, з огляду на певні чинники — підводні течії родинної політики, в яку Полін не втаємничували.

Вона витягла з нижньої шухлядки креденса ганчірку зі шкіри козиці й зітхнула, піймавши своє відображення у скляних горішніх дверцятах. Якби не її низький зріст і зовнішність малої дитини, Луї сприймав би племінницю серйозніше. Та вона сама винна — завжди легковажно ставилася до свого вигляду.

Змалечку заплітала волосся в кіски й носила блузки з круглими комірцями, як у школярки. Утім, з рисами обличчя однаково нічого не могла вдіяти: маленький ніс; пухла верхня губа, через яку здавалося, наче в неї завжди по-дитячому надуті губки. Та й широка щелепа і чорні вигнуті брови не покращували ситуації. Полін зняла нефритову конячку з полиці й заходила витирати, перебираючи в голові можливі варіанти і наслідки, мов кісточки на рахівниці.

Дядько Луї не міг обійтися без племінниці — завдяки її вмінням не витрачався на платню людині з вулиці. Якщо відправить Полін назад у Шанхай і віддасть заміж, хто ж працюватиме тут?

Кісточки на рахівниці вишикувались у ряд. Ну, звісно: наречена Тео.

Іншого пояснення не могло бути. Луї призначив остаточну дату весілля Тео (чи радше сім'я вирішила поставити крапку в цій справі). І цього разу хлопцеві не відкрутитися.

Перша Дружина влаштувала сімейне життя Тео ще давно, коли вони всі жили в Шанхаї. Квапитися з датою весілля тоді не було потреби, оскільки Тео і його майбутній дружині не виповнилося й п'ятнадцяти.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ